

tages fat paa, netop under Hensyn til den Periode, der staar foran os. Saaledes saa Ministeren paa det, da han befandt sig midt i den Tid. Da spejdede hans skarpe Øje ud over de finansielle Marker og kunde ikke faa Øje paa en eneste Genstand, som det var muligt at lægge yderligere Skat paa.

Men saa er der Forholdet med Hensyn til Ministerens forudseende, næsten profetiske Opfattelse af, hvorledes Udviklingen vilde forme sig fra Krig til Fred, og hvorledes han derfor maatte kræve store Beholdninger opsparet. Herom foreligger der en Udtalelse, netop da Freden nærmer sig, nemlig fra Oktober 1918. Den daværende Finansminister havde den Gang opgjort, at han vilde behøve 200 Mill. Kr. ekstraordinære Skatter og 100 Mill. Kr. i et Laan, og dette Grundlag accepterede den nuværende Finansminister under Forudsætning af, at Krigen vedblev. Men saa fortsætter han: „Men helt anderledes vil det stille sig, hvis der i en nærmere Fremtid skulde vise sig overvejende Sandsynlighed for, at Krigen ophører snart.“ „Det er klart, at dersom Krigen standser, eller der er overvejende Sandsynlighed for, at den ophører, vil der ikke behøves en saa ekstraordinær stor Indtægt, som den højtærede Finansminister foreslaar.“ Saa siger der højtærede Finansminister, at Priserne vil naturligvis „holde sig meget højere“; han tror ikke, at det normale Prisniveau nogen Sinde vender tilbage, „men“, siger han, „Nedgang i Statens Udgifter vil der dog blive. Vi vil absolut kunne undvære Sikringsstyrken, nogen Formindskelse af Udgifter i Anledning af Arbejdsløshed og Dyrtil vil ogsaa kunne finde Sted. Det er sandsynligt, at med synkende Prisniveau, med en nogenlunde fri Omsætnings Genoptagelse vil ogsaa Udbyttet af Toldindtægterne stige, og saaledes kan der paa-vises Muligheder for, at man kan regne med betydeligt formindskede Byrder for Statskassen, og derfor maa vi tage det Forbehold, at vor Tiltræden af det finansielle Grundlag er under Forudsætning af, at vi er nødte til at regne med Krigens Fortsættelse.“ Det er altsaa lige det modsatte af, hvad den højtærede Minister nu paa-staar. Nu paa-staar den højtærede Minister, at det har været hans Mening, at man skulde samle Midler til det Øjeblik, hvor Krigen afløstes af Fredens Krise. Her har den højtærede Minister lige i det Øjeblik, hvor man vidste, at Freden vilde indtræde, sagt, at skulde den komme, vilde han ikke være med til at forlange saa store Beløb som 200 Mill. Kr. i ekstraordinære Skatter

og 100 Mill. Kr. i ekstraordinære Statslaan. Det endte senere med, at den højtærede Minister udtalte, at saa var det Laanet, der maatte slaas af paa, men hele Betragtningen viser jo, hvorledes den højtærede Minister har bedømt Stillingen; og at han aldeles ikke har tænkt sig nogen Krise af den nuværende Art, fremgaar jo af den Bemærkning, at han venter, at Staten har Brug for mindre Penge, fordi Toldindtægterne vil stige med Genoptagelsen af den frie Omsætning og det synkende Prisniveau. Men det, som den højtærede Minister lider under nu, er netop, at Toldindtægterne gaar nedad.

Overhovedet tror jeg, at de ærede Medlemmer af de nuværende Regeringspartier burde gøre, som det ærede Medlem Hr. Brorsen i Gaar sagde, læse, hvad de har sagt, genopfriske endnu en Gang, hvad der er sagt af dem under Krigstiden, for at de ikke skal komme til den beklagelige Opfattelse, at de har sagt lige det modsatte af, hvad der staar i Rigsdagstidende. Jeg skal ogsaa — naar det nu lyder fra denne Koalition: den foregaaende Regering burde ikke have optaget Statslaan, den burde derimod have udskrevet Skatter, flere Skatter — minde om, at der var et Tidspunkt, nemlig ved Kornordningens Givelse for 1917—18, hvor det konservative Folkeparti vendte sig vredt mod Tanken om, at der skulde udskrives Skatter, men forlangte, at man skulde optage Statslaan til Dækning af Udgifterne ved denne Lov. Det har Venstre ganske vist ikke været enig i, men dets allierede har altsaa været inde paa en saadan Tanke. Nej, hvad de nu siger, er noget, som er opkonstrueret bagefter og har ingen Forbindelse med den Virkelighed, som i Sandhed ikke var nogen Idyl, og hvor man fra radikal Side kæmpede med Krigens Vanskeligheder. Skulde vi ikke nu kunne være enige om ikke at undervurdere hinandens Vanskeligheder? Jeg undervurderer paa ingen Maade det nuværende Ministeriums Vanskeligheder. De opnaar slet intet ved at fremstille Krigstiden som en Tid, hvori det var let at styre. De kan være fuldt overbevist om, at ingen af de Vanskeligheder af nogen Art, som kan møde Dem, vil være større end de Vanskeligheder, den foregaaende Regering havde at kæmpe med.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Udenrigsminister, som fremsatte Bemærkninger om forskellige udenrigspolitiske Spørgsmaal. Jeg skal her kun udtale Ønsket om, at Erhvervenes Forventninger om, at Handelen med Rusland kan blive